

[Handelsministeren.]

pålagt medlemslandene over for EFTA at begrunde opretholdelsen og gennemførelsen af bestemmelser om mærkning.

I overensstemmelse hermed er bestemmelsen om oprindelsesmærkning i den gældende lovs § 16 ikke medtaget i forslag til konkurrencelov. Der vil således ikke fremtidig være adgang til administrativt at foreskrive oprindelsesmærkning af varer. Som det fremgår af forslaget § 12, stk. 2, er det dog fundet rigtigt at opretholde gyldigheden af de i henhold til den gældende lovs § 16 udstedte bekendtgørelser, indtil der er forhandlet med de interesserede organisationer om en afvikling. I denne forbindelse bemærkes, at blandt de organisationer, som har udtalt sig om lovforslaget, går kun Industrirådet og Håndværksrådet ind for opretholdelse af disse mærkningsbekendtgørelser. På den anden side er begge disse organisationer interesserede i, at bestemmelser af denne karakter afskaffes overalt, hvis dette kan ske på gensidighedsbasis.

Inden for fællesmarkedet er der truffet forberedelse til en harmonisering af medlemslandenes lovgivning om illoyal konkurrence, idet det i 1962 blev overdraget et institut ved München Universitet at foretage en retssammenlignende undersøgelse, der skal danne grundlag for kommissionens overvejelser. Undersøgelsens resultat er under udgivelse i en bogserie, der omfatter en redegørelse for hvert enkelt land og med et bind indeholdende en sammenfattende vurdering. Der foreligger ikke på indeværende tidspunkt oplysninger om arbejdets videre gang.

Jeg skal herefter omtale visse principielle spørgsmål i forbindelse med de enkelte bestemmelser i forslaget til konkurrencelov, idet jeg med hensyn til enkeltheder tillader mig at henvise til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Lovforslagets § 1, der indeholder generalklausulen, er i realiteten uændret i forhold til den tilsvarende bestemmelse i den gældende lovs § 14, men bestemmelsen er givet en ny sproglig udformning. Det har været diskuteret, om bestemmelsen fortsat skulle placeres som den sidste bestemmelse i loven, men det er fundet rigtigst at placere den som den første, fordi generalklausulen udtrykker lovens almindelige princip, og da

bestemmelsen gennem årene har fået stigende betydning i rets anvendelsen.

Lovforslagets § 2 om vildledende reklame skal træde i stedet for den gældende lovs § 1 og § 10, idet det på grund af disse to bestemmelers samhørighed er fundet mest hensigtsmæssigt, at bestemmelserne samles i samme paragraf. Lovforslagets § 2 er en central bestemmelse i denne lovgivning, da bestemmelsen tager sigte på at beskytte forbrugerne imod reklamens vildskud, en beskyttelse, som er blevet stadig mere påkrævet, eftersom udbuddet af varer — og ofte meget teknisk komplicerede varer — øges.

Det er blandt andet af denne grund, at der i henhold til forslaget § 2, stk. 3, er pålagt personer, der er ansat hos en erhvervsdrivende, ansvar, idet det ellers er vanskeligt på tilstrækkelig effektiv måde at imødegå anvendelsen af urigtige eller vildledende angivelser i forbindelse med salg af varer. Det er imidlertid klart, at personalets ansvar er betinget af, at de sædvanlige subjektive betingelser er til stede, og det er udtalt i bemærkningerne, at det forudsættes, at de ansatte efter påtalepraksis kun gøres ansvarlige subsidiært i forhold til lederen af virksomheden.

Endvidere er efter forslaget § 2, stk. 3, foreninger og sammenslutninger, der varetager erhvervsdrivendes eller forbrugeres interesser, gjort ansvarlige. Det er fundet rimeligt at følge udvalgets forslag herom, som er nærmere begrundet i betænkningens afsnit 55. En række erhvervsorganisationer har rejst spørgsmål om, hvorvidt der også bør indføres et ansvar for statsorganer, som har opgaver i forbindelse med forbrugeroplysning m. v. Dette kunne f. eks. være statens husholdningsråd og Danmarks radio. Man har ment, at den oplysningsvirksomhed, der drives gennem sådanne organer, bør være undergivet de samme ansvarsregler som private organisationer. Det er imidlertid ikke fundet rigtigt at følge dette forslag henset til, at sådanne særlige organer har grundlag i lovgivningen, og at der over for sådanne organer eller institutioner er den sædvanlige administrative klageadgang, ligesom de almindelige erstatningsregler finder anvendelse.

Lovforslagets § 3 om erhvervshemmigheder indebærer en modernisering og udvidelse af den gældende lovs § 11, medens